

Но нищо не е безкрайно на тоя свѣтъ. Не бѣше безкрайна и радостъта на ференци. . . Тѣ скоро се наситиха на слона, който продължаваше да имъ граби фесовѣтъ, да бърка въ пояситѣ имъ и да се надсмива надъ тѣхното наивно щастие. Започна да се свършва и оризътъ. Отначало всѣки донисаше драговолно по крина, по две и любопитно гледъше, какъ слонътъ, пѣхналъ хобота си, смуче зърната, но отпосле имъ додѣя. . .

— Бака, бака, — не чалъшканъ хайванджикъ-дъръ. . .

— Чалъшканъ зеръ, — наготово всѣки знае да лапа. . .

И тая срѣжностъ на слона ги умори: едничкъ той ядѣше, колкото цѣло село. Ядѣше и не питаше: има ли въ хамбаритѣ още оризъ или нѣма.

Най-сетне градскитѣ старей се събиратъ — да обмислятъ съ загрижени глави: — ако върви все така, слонътъ ще изяде не само ушитѣ имъ, но и тѣхъ самитѣ. Колкото за милостъта на падишаха, тя пакъ си е милостъ, само че много, много голѣма за тѣхнитѣ малки хамбари. Обмислятъ и решаватъ да изпратятъ депутация до валията въ Едирне. Нека тя му каже, колко тѣ сж щастливи отъ направената имъ честъ, но и колко имъ е мѣчно, дето не могатъ да се отплатятъ така, както би искали, и както трѣбва. Султански подарѣкъ е това, не е шега. А султански подарѣкъ трѣбва и по султански да се пази и гледа. Тѣ пѣкъ нѣматъ сили за това. Затуй по-добре ще бжде, ако валията замоли падишаха, а той да благоволи да подари слона на други градъ.

Решено и свършено. Дванайсѣтъ отбрани ференци съ ходжата начело поемватъ веднага пѣтя за Едирне. Взеи калеври въ ржцетѣ си, тѣ шляпатъ съ боси крака по дълбоката прахъ на пѣтя и само си мислятъ, колко хубаво ще бжде, ако валията ги послуша, и ако султанътъ благоволи да си вземе слона. Мислятъ си и бързатъ подиръ ходжата, който, подпретналъ поли на дългия си аптезикъ, се обръща отвреме-навреме да ги поглежда и да изтрие съ ржжавъ потътъ отъ лицето си.

Хубаво ще бжде, много хубаво. Но ако валията не ги послуша, ако ги нахока, ако . . . И единъ се отбива отъ пѣтя ужъ да запърши беневреци. Отбива се и сѣда на сѣнка подъ крушата. По-нататкъ другъ се спира предъ една кошара, помолва за вода и остава да си почине.

Обръща глава ходжата, брои другаритѣ си мълчаливо и припѣно бърза. Когато стига до Едирне, гледа, че следъ него кретатъ само половината отъ избранитѣ.